

text **Víctor Raga**

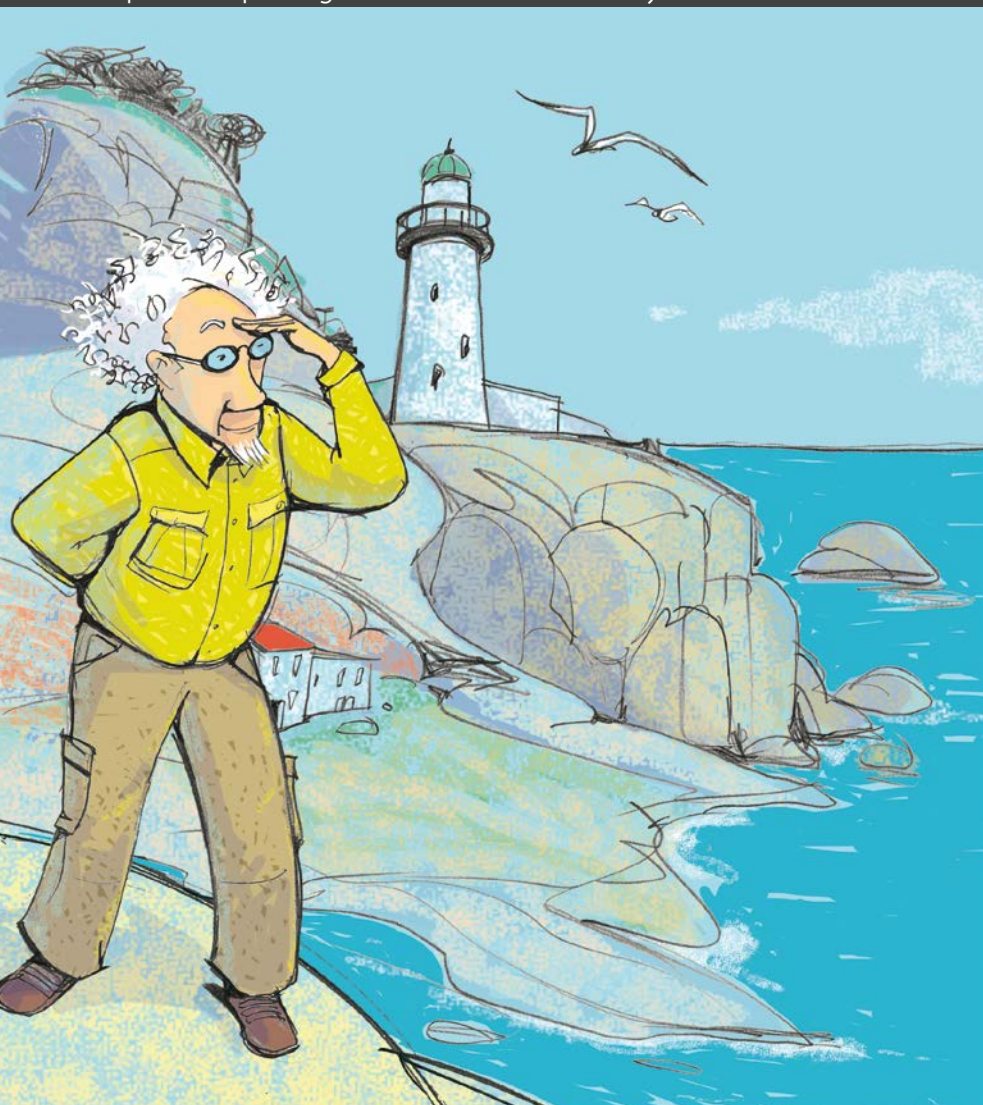

dibuixos **Montse Español**

la tortuga setciències

Descens al barranc del Diable

Explora els paisatges de la Terra amb el senyor Cantalombardi

animallibres

Una postal de fa cinquanta anys

Dissabte a mitjan matí, l'Helena i jo vam anar a veure el senyor Cantalombardi. El nostre amic acostuma a treballar al seu hivernacle, i per no destorbar-lo, pugem dalt de tot de la finca i, des d'allà, amb l'ajuda d'una escaleta, baixem a la seva terrassa.

Però tenim el seu permís, no us penseu que som uns assaltadors de camins. L'Helena i jo som bons nois. Bé, jo sóc un bon noi, i la meva veïna és una mica forasenjada, li encanta

fer-me enrabiari, sempre amb la mateixa pregunteta: «Martinet, vols ser el meu nòvio?»

Primer, no m'agrada que em diguin *Martinet*. A les noies els encanta dir-te *Martinet*, *ratolinet*, *carxofeta*..., i tot això fa venir ganes de vomitar. I segon, l'Helena i jo tenim nou anys, no vull tenir una nòvia als nou anys, m'estimo més una espasa, ser un espadatxí i rescatar una princesa engabiada al castell d'un drac, i casar-me amb ella per ser feliços i menjar anissos, així que ara que no em vinguin amb històries de noviets, si us plau.

No vaig amunt i avall amb l'Helena per gust, sinó perquè vivim a la mateixa finca, estudiem a la mateixa escola, anem a la mateixa classe, i perquè sa mare treballa i ens l'envia a casa perquè bereni i faci els deures. Ma mare està encantada: «Que bé que tinguis una amiga de veïna, tan responsable, i tan guapa, eh?, eh?,

eh?»), diu, sense parar de moure les celles. I jo..., la veritat és que preferiria tenir un hámster.

On era? Ah, sí, el senyor Cantalombardi és amic nostre. Una vegada l'Helena i jo li vam fer un favor, i des d'aleshores podem baixar al seu àtic sempre que volem per jugar, i ens ajuda a fer els deures o ens ensenya un munt de coses. Ara, el senyor Cantalombardi està jubilat, però fa anys treballava d'espia, de professor o de venedor de formatges i xoriços, no ho sé ben bé.

De manera que dissabte vam baixar i vam buscar el nostre amic a l'interior de l'hivernacle.

–Senyor Cantalombardi! –va cridar l'Helena.

Però no en vam obtenir cap resposta.

–Potser se n'ha anat a comprar cacauets i tramussos –vaig dir.

L'Helena es va posar a riure.

–Per què ho dius?

–Ui, i per què no? A mi m'agraden els cacauets i els tramussos. Una vegada ma mare...

–Oh, para ja, Martinet, dius unes bajanades de l'alçada d'un campanar.

–I tu a mi no em diguis Martinet, hipopò...

Anava a dir *hipopòtama*, però l'Helena té la mà molt llarga i a la mínima t'endinya un calbot. Així que vaig ignorar la pregunta i vaig enganxar els ulls al vidre de la porta.

El senyor Cantalombardi estava assegut al sofà, d'esquenes a la terrassa. Al principi vaig pensar que feia una becaïna, però després em vaig adonar que estava mirant alguna cosa.

Aleshores vaig fer un crit de hiena rabiosa, però no per avisar-lo, sinó perquè l'Helena m'estava fent pessigolles.

–Hi, hi, hi. Deixa'm, hipopòtama.

Patapam, L'Helena em va endinyar un altre calbot i el senyor Cantalombardi va fer mitja volta i ens va veure.

L'home es va alçar, se'ns va acostar i ens va obrir la porta. Tenia els ulls vermells, com si li haguessin suspès les matemàtiques i els seus pares s'haguessin posat com unes feres.

–Ha sigut l'Helena –vaig dir.

El senyor Cantalombardi va somriure.

–Sí, m'ho crec, Martí, fas cara de no haver trencat mai un plat.

–De debò, li ho prometo.

–Vinga, passeu.

–Si no li va bé, podem tornar en una altra ocasió, no volem destorbar-lo –va dir l'Helena amb veu de nena bona, mentre mirava la postal que el senyor Cantalombardi tenia a la mà.

–Vosaltres no molesteu mai. Vinga, endavant. Voleu un got de llet?

–I unes galetes, si us plau –vaig dir–. De xocolata, si és possible. M’encanten les neules de xocolata. Me’n menjaria més de mil.

L’Helena em va ventar un altre calbot.

–No siguis desvergonyat.

Primer, no m’agrada que m’insultin; i segon, tres calbots de l’Helena en un minut són massa calbots.

–Ets una rata de claveguera, saps? –li vaig dir–, ta mare t’hauria de rentar la llengua amb un fregall de fil d’aram, i t’hauria de...

Patapam: tres calbots. Començava bé el dia.

Sense parar de riure, el senyor Cantalombardi va deixar la postal damunt de la tauleta del sofà i se’n va anar a preparar el berenar.

–Sempre esteu igual –va exclamar.

Aleshores, l’Helena es va asseure en una punta del sofà i jo a l’altra.

–Te’n dec tres –li vaig dir–. I no pensis que no me les cobraré.

Aleshores, la senyoreta em va treure la llengua. Això és el que tenen les noies, que no et prenen mai seriosament.

La meva veïna va agafar la postal de damunt la taula i la va estar mirant. Feia cara d’estar molt interessada. Em moria de ganes de veure-la, jo també, però per res del món m’hauria assegut al seu costat.

Al cap de poc, el senyor Cantalombardi va entrar amb una safata, dos gots de llet, una botella d’aigua i un plat de galetes de tota mena. Em vaig llançar de cap a agafar tres neules de xocolata.

–On és aquest poble? –va preguntar l’Helena ensenyant la postal–. És molt bonic.

El senyor Cantalombardi va agafar la foto i la va mirar. Als ulls tenia un punt d’enyorança.

